

GAZETA LITERARĂ

Anul II. nr. 1 (43) - Joi 6 ianuarie 1955

ORGAN SĂPTĂMINAL AL UNIUNII SCRITORILOR DIN R.P.R.

6 pagini 50 bani

RĂSPĂLĂTIRE GENEROASĂ

Răspălăirea activității îndelungate pe tărîmul științelor și artelor prin pensii personale, lunare, acordate de către Consiliul de Miniștri multor personalități științifice și artistice din Republica noastră, este desigur consecvență cu înaltele principii de sprijin și prețuire a creatorilor de valori culturale, principii ce stau la baza statului democrat-popular.

Mulți dintre scriitorii noștri vîrstnici, cu îndelungată activitate, se vor bucura astfel, în a-murgul existenței, de siguranța unei vieți demne de creația lor. Nu este departe vremea cînd eram nevoiți să solicităm ajutorul, sau să la primim sporadic sub forma de pomeni oficiale și demagogice.

În care etapă a istoriei poporului nostru s-au acordat atât de largi posibilități materiale scriitorilor noștri?

Îmi amintesc că în timp ce rețenților și văduvelor lor li se acordau rente de 1.200.000 lei pe an, vădugii lui Coșbuc abia li se votaseră 500 lei lunar. Și cu ce locotenent, cu ce știrceală... Iar lui Panait Moșoiu, cu activitate de zeci de ani în munca de popularizare a culturii în mase, abia i-a putut acorda sîrmana Societate a Scriitorilor de pe vremuri, 300 lei lunar, cît să poată trăi cu pine și apă, în cocoșele din Fundătura Păpăla sau în strada Fluierului. Ieri întregii li găseam fără loc în sobă, iar cînd genul prea se întrecea, fîrtaș sau douăcau pe manuscrisele și corecturile din „Revista Ideii”.

Cît de puțin puteau căștiga scriitorii chiar după primul război cînd se țineau numeroase „case de cultură a poporului”, și cînd a început să se practice planul colaborării la publicații. Ei nuși puteau plăti mări și cunoscute dintr-o ne-umit care domneau pe băncile Cismigiuului, hrîndindu-se cu cite un covrig la două zile.

Cantine, ajutoare bănești, asistență medicală, case de creație și de odihnă, fonduri de documentare pe teren, — cine ar fi îndrăznit să se gîndească pe atunci la așa ceva? Era în trecut o propendență scriitoricească, cu mîna la scară, cu două-trei telefoane, cu colecții de tablouri celebre și covoare persiene, dar reprezentanții ei erau încadrîți politic în timoasele partide de nepoși și dinastii politice și financiare, nepoși ai potențialilor politici, sau curtenții ai doamnelor cu mare trecere.

Statul democrat-popular face astăzi dreptate scriitorilor și artiștilor vîrstnici și, prin acordarea acestor pensii și sint războiului pentru toate ofensele și umiltățile materiale și politice pe care le-au avut de suferit în statul burgeois-ștircesc.

Poporul muncitor prețuiește astfel munca și strădania creatorilor de frumuseți, care în operele lor — au îmbrățișat cauza și au intrîndit triumful luptei lui.

Scriitorii tîneri pot privi cu încredere și mîndrie viitorul. Avînd optimele condiții de viață și de muncă, ce le sint create de Partidul și Guvernul Republicii noastre, ei vor fi la adăpost de umiltățile și vexațiunile pe care noi scriitorii, care am creat în timpul regimurilor apuse, le-am cunoscut din plin...

G. Bacovia

Discuție despre poezie

SUGESTII DE NE-POET

Fără a avea pretenția de a trage concluziile unei discuții care are, în acest moment, un istoric apreciabil, dorim să declarăm, ca simplită cititor și vechi și pasionat iubitor de poezie, că nu deseori ne-a fost dat să asistăm la o mai ciudată deplasare a termenilor unei discuții decît în cazul de față. Au apărut sub titlatura generală „Discuție despre poezie”, cel puțin douăzeci de articole mai ample sau mai restrînse (în general, mai ample), și niciuna nu a formulat pînă acum o problemă proprie poeziei, ca producție literară aparte, ca gen literar bine definit și statornic. Pentru a vorbi mai precis, problemele abordate în aceste articole se pot grupa astfel: probleme de estetică; probleme despre literatură în general; probleme de etică scriitoricească. (Nu știu dacă nu e cazul să mai stabilim două categorii: cea reprezentată de talentatul poet tînr Ștefan Turcu, care e de critică literară, și cea reprezentată de nu mai puțin talentată și nu mai puțin tînră poetă Aurora Cornu, care este, în același timp, de organizator, de sindicat, de morală profesională, de cooperativă, de cochetărie și de răstăf). Fapt este că nici una din problemele proprii, epice poeziei, nu a fost măcar abordată pînă acum în cursul discuției. E ciudat acest „schimb de experiențe” între poezii, foarte interesant în sine, între creatorii scriitor, dar neconcludent din punctul de vedere al artei, cîrăreia preopiniei i-au închinat toată puterea lor de muncă și de creație. Cercetarea de sine, confesiunea, nu par să ducă la o împerețire a procesului creației poezice, și nu e de loc exagerat să afirmăm că poezii care au participat la discuție nu s-au dovedit profeți în țara lor. Se văd deosebi o mare disproporție între opera lor și ceea ce autorii înșiși pot spune despre ea, disproporție, din fericire, în favoarea operelor. Să ne lertă „domniile poeziei” (cum se exprima ceremonios unul din modestii traduttori ai „Vieții Romnești” de pe vremuri), dar nu cumva e cazul ca la discuție să înceapă a lua parte și ne-poetii?

Este evident că nu pot exista altele adevărate, sau aștea cît s-ar adevărate, cîte condeie interven într-o discuție. Ar însemna să ne întrecem la „misterul poeziei” cu care ar fost saturată de estetica idealistă. Concepția marxist-leninistă ne-a învățat că există legi obiective ale artei și metode de cercetare științifică a fenomenului literar, considerat ca o categorie specială, dar integrantă din marea fenomen uman al reflectării. O serie întregă de legi sint comune și aplicabile tuturor artelor, mai bine și fenomenului artă, în sine și în ansamblu. Apoi, fiecare artă în parte, este posesora unui mîmînchii de adevăruri proprii și specifice, de legi obiective, a căror cunoaștere constituie știința acelei arte. Asemenea legi se află și la baza creației literare, iar nașterea și funcționarea lor constituie știința literaturii. Ca gen literar de sine stătător — și îmi voi îngîdui a spune ca gen literar major, adică străvechi, strălucit, glorios, eterna poezie își are propria ei reglementare: legi obiective și reguli. Orice poet cu concepții marxist-leniniste, cu spirit partinic și cu convingeri realiste, trebuie să le cunoască și să creeze în conformitate cu ele. De aceea cînd poetul întreabă, se întreabă sau e întrebat: de ce nu e bună această poezie? De ce la un moment dat producția mea scade? De ce poemul cutărui poet, sau poezia noastră în general, are cutare slăbiciuni și lipsuri? — el trebuie să știe să caute cauzele în temerurile științice pro-

funde ale artei poezice, în neaplicarea, în greșita funcționare sau interpretare a unei sau mai multor legi ale poeziei. Sint legi privitoare la conștientul și la forma poeziei, la selectarea „temelor”, la afirmarea ideilor, la elaborarea și la utilizarea imaginilor, la versificație, ritm, ritm, Există o urșă experiență milenară a poeziei, există imperative noi, izvoare din concepția de viață a clasei muncitoare, din necesitățile realismului socialist, și din condițiile istorice specifice stadiului actual al dezvoltării sociale și politice a patriei noastre. Din sinteza lor se poate desprinde cu rigurozitate științifică un ideal de realizare poezică, față de care realizările și greșelile poezilor noștri trebuie raportate.

Și mai există legi, nu privitoare la poezie, și privitoare la poet. Ele îi dictează acestuia să se recunoască pe sine însuși, cu severitate, cu sinceritate, cu exigență. Să-și caute un drum în conformitate cu propria lui natură poetică, să nu se mistifice pe sine, pentru a nu-și mistifica cititorii. Există o necesitate — recunoscută, comună tuturor artelor, dar de o deosebită stringență în poezie — care dictează poetului ca, în unitatea ideologică indestructibilă a întregului popor, să fie original. Poet neinfluențat și neinfluențabil nu există, și, teoretic, nici nu trebuie să existe. Dar de aci pînă la poezii imitator, e o prapăstie, și totuși, din nefericire, poezii imitator există. Unde sîrșește influența, și unde începe imitația în poezia noastră, lată o problemă pe care am fi vrut s-o vedem dezbătută. Pentru că deosebita natură talentului unui poet dictează, ca să zic așa, influențele față de care se va arăta mai sensibil sau mai puțin sensibil, și lipsa de talent are natura ei proprie: ea dictează direcția în care se va exercita imitația, și experiența ultimilor ani ne-a dovedit că există o anumită lipsă de talent multă, multilaterală, focundă, capabilă să imite în cele mai variate direcții. Mulți dintre poezii noștri își ignorează cu sau fără voie, natura lor proprie, și, lipsiți de curajul afirmării, dau buzna în direcții în care nu-și mînă nimic din inclinațiile și darurile lor personale. S-au petrecut fenomene intristătoare și în același timp, oarecum comice. De pildă: Concepția unei arte populare, educatoare și ideologice, singura adevărată a dictat părăsirea zădărnicejii subiectivității, a mediocrității sterile în jurul stărilor strict individuale și individualizante, și orientarea poeziei spre temele mari, generoase, dinamice, din trecut și din prezentul de luptă al poporului. Aceasta a avut de efect, apariția poemului de dimensiuni întinse, — fie că tema era răscălaul lui Horia, evocarea lui Sahia, lupta pentru pace sau construirea unei căi ferate sau a unei hidrocentrale. Dar aceasta a mai avut un efect, oarecum neașteptat: izgonirea, ostracizarea poeziei scurte, de trei, patru, cinci strofe, datorită confuziei grabite și penibile dintre fond și formă. Poezii s-au ferit cu orare de poezia scurtă, fără să-și dea seama că sint sentimente care pot exprima tot atât de mult, și cu un efect mobilizator tot atât de eficace, în două sau trei strofe, cît și desfășurarea integrală a unui subiect într-o poemă de sute și mii de versuri. Am văzut poezii alergînd gîfînd, aleși, împletindu-se, pe distanțe lungi, ca niște campioni de o sută de metri care s-ar pune la întrecere cu Zatepek pe cel cinci sau zece mii de metri ai acestuia. Natural, au rămas în drum. Dar încercarea lor zadarnică și încupînată a îngustat cîmpul de manifestare al poeziei noastre, și l-a făcut să sufere de o groznică

monotonie. (Talentatul Al. Andreițu, nu rareori a încercat să dea ocol pistei enorme a lui Eugen Jebelbanu, și mă întreb dacă își dai seama că, prin sentimentul fulgurant, el a realizat o mică bijuțerie în cele trei strofe ale poeziei „Floare abastă”, publicată mai deunăzi în „Gazeta Literară”).

Nevoia de a redescoperi sursa poeziei populare realiste a creat un alt curent, care, prin exagerare, prin a daptare mecanică și necontrolată, a dus la o altă monotomie, la o altă uniformitate. Cîți poezii n-au scris în acești ultimi ani o „baladă”? Cred că-i putem număra pe degetele unei mîini. E adevărat că s-au înregistrat succese remarcabile, la originea cărora stă înțelegerea binecunoscută exercitată de tov. M. Benic, care însă — să ne înțelegem bine — se afla pe un drum al său încă de mult, și n-a înovât nimic față de sine însuși. E adevărat că Dan Deșliu s-a dovedit cu deosebire dotat în această direcție. Dar în schimb, am fost pur și simplu turbuți, sufocați, înecați într-un torent de „cîntece” și „balade”, care a amențat să inunde sîrșerile tuturor publicațiilor, depunînd aluviuni unor pure aberații poezice.

S-a pus problema reînvierii literare a marilor figuri ale istoriei naționale, sau ale eroilor clasei muncitoare. N-a fost poet, cred, să nu fi răspuns „Prezent”, și am avut torentul biografilor versificate. Jebelbanu a înregistrat în această direcție cele mai mari biruințe ale sale, Mihnea Gheorghiu a dovedit calități remarcabile, Benic și Breslașu și-au făcut datoria ca doi eroi vechi, capabili să lupte pe orice teren, iar restul „plutonului” a produs platitudinîi înșirotoare.

În sîrșuș, s-a pus problema poeziei satirice, pentru demascarea și biciuirea tuturor sîrșerilor de dușmani ai vieții noastre noi, pentru temeră vigilență și a discernămintului maselor de oameni ai muncii. Natural, și aici e grozvia, toată lumea scrie satiră, toată lumea scrie fabule. Aici reușesc Cluceru Teodorescu și Breslașu, dar reușește mai puțin Mihnea Dragomir, cîră o scot la capăt cum pot, cei mai mulți sint mîncați de lei, tigri, lupi, urși și șobolani în a căror căușă se introduce cu atîta dezarmat cămădoare. Dar, pentru numele lui dumnezeu, de ce trebuie să scrie satură absolut tot poezii?

Toate aceste fapte sint cunoscute, și dacă le-am reamintit, după ce alții le-au relevat mai de mult, dînd serioase și competente avertismente, e pentru că mi se pare că ele au două cauze:

a) Greșita înțelegere a îndrumărilor și îndemnuurilor Partidului, Partidul a cerut într-adevăr scriitorilor, să valorifice poezia populară, să reînvie figurile marilor eroi și poporului, să satirizeze rămășițele vechilor apucături și să biciuiască pe dușmanii patriei și ai păcii. Dar Partidul n-a cerut niciodată tuturor scriitorilor să scrie despre aceiași subiecte, cum

Radu Popescu

(Continuare în pag. 4-a)

Romain Rolland printre noi

Sînt zece ani de cînd s-a stins Romain Rolland. Zece ani de cînd a încetat să bată inima celui care a fost una din conștiințele avîntate ale vechii noastre. Numele lui Romain Rolland a stîrnit ură înverșunată și pasiuni statornice, așa cum se întîmplă mai înolădeanu cu oamenii mari. Într-o vreme în care intelectualii lumii vechi se lășau pradă dezamăgirii, cînd valorile iraționale și inumane erau zeii atipulentei, Romain Rolland a putut și a știut să se adîndă la marea de cadavere a societății.

Temperament vulcanic, înșelat de cunoașterea și vîrbind la tot ce era emoție și desăturare artistică, el și-a croit o cale proprie, care a meditației fecunde, aparent izolată, dar niciodată ruptă de practica existenței. Niciodată „jurnal de jides” nu l-a captivat pe scriitorul Rolland, care și-a închinat întreaga viață acțiunii, luptei fără preget. „Singurătatea e nobilă — scria el — dar ucigătoare pentru artistul care nu are mai în stare să se smulgă de deșea zgomotoasă și turburătoare, trebuie să dai și să primești într-una, să dai, să dai mereu și iar să primești...”

Multilateral ca un om al Renașterii, Romain Rolland a considerat muzica, pictura, literatura ca mijlocul cel mai eficace de cunoaștere a lumii și a vieții. Dragostea sa pentru artă nu a fost niciodată un estetism steril și răfîșos, ci o acțiune caldă și rațională, pusă în slujba fericirii omului și a perfecționării lui intelectuale și morale.

Altfel adevăratul a fost fînta cîrăre scriitorul și gînditorul Rolland a mers, neabătut, ani de-a rîndul, dînd la o parte durerile și incertitudinile sale. „Cu fiecare zi ce trece, scria el, ne străduim să aflăm încă o părțică de adevăr. Cînd vom ajunge la capătul drumului, veți judeca cît prețuiesc strădăniile noastre...”

Ce mînuntă exemplu a dat Romain Rolland scriitorilor vremii sale, cînd l-a îndrumat spre o artă simplă și limpede ca viața, cu cuvinte pe înțeleștii tuturor. „Folosesc deci limba tuturor... Fii tu înțelegător, pe deplin, în tot ceea ce faci; gîndește cu sinceritate ceea ce cu-adevăr gîndești, și nu simți decît ceea ce simți. Fie ca bătaie inimii tale să dea avînt scrisului tău. Stilul e sufletul!”

Cel care a dat viața gîndurilor și tumultului său de sentimente nu s-a ferit niciodată să fie un scriitor autentic și direct, accesibil maselor. Vorbînd odată despre puternica impresie pe care o făceau todeanu asupra școlărilor și muncitorilor paginile lui Molliere, de lui Hugo sau Dickens, Romain Rolland tragea o concluzie plină de alic, adevărată lecție pentru scriitorii timpului: „Dacă distanța dintre popor și conștientii lui Proust și Valery s-a înrît, într-înți, nu poporul e acela care s-a îndepărtat, ci voi, domnilor SCRITORII DE ELITĂ... Apropiată-vă de popor, dacă vreți să fiți înțeleși... Vorbii pentru toți, nu pentru blazane rugîntine... Și să nu vă fie teamă că, fiind pe înțeleșul tuturor, arta voastră o să fie „vulgară”. De-ași mîni stîlul lui Voltaire, fîi siguri că scrisul vostru nu ar avea nimic de pierdut... Și lumea întreagă v-ar pricepe!”

Fieva pasionată a lui Rolland l-a împiedicat, cum era și firesc, să se mulțumească doar cu afirmarea unor principii generoase. Căutarea adevăratelor valori umane, Romain Rolland a întreprins-o peste tot. La oamenii revoluționali din 1789, la titani ai muzicii și ai artei ca Beethoven, Michel-Angelo sau Tolstoi, la oameni simpli ca mesterul Coles Breugnon, mereu copleșit de nenorociri, dar mereu încrezător în viață... Din pana lui, au ieșit, rînd pe rînd, oameni vii — Jean-Cristophe sau Annette Riviere — care au reflectat drama lui Romain Rolland și a generației sale, bătăi de toate vînturile, dar și credința în desăvîșirea omului, în fericirea lui posibilă.

Prețuind morală și sentimentală ce caracterizează creația mai veche a lui Rolland, s-a îmbogățit cu timpul, s-a schimbat într-o altitudine cu totul nouă. Era eremita marilor profetari, cînd proletariatul francez și cel din lumea întreagă se pregătiau de lupte decisive... 1905... 1917 nu au trecut pe lingă scriitor fără a-l atinge și a-l răscăli în adîncime.

Ca și Victor Hugo, cu care e atît de înrudit, Romain Rolland a devenit un luptător politic, ce n-a preocupat nici un efort pentru a răspîndi, prin scrisul și fapta sa, ideile cele mai înalte.

Prin război imperialist și Marea Revoluție Socialistă din Octombrie i-au deschis ochii vizitorilor de-odinoară și l-au făcut să poată și să simtă lumea nouă ce se naștea atunci... Cu și marele său contemporan, Henri Barbusse, Rolland a înțeles rostul real al luptărilor. El a înțeles că pacea e un bun al omenirii întregi, că ea trebuie apărată, cu orice preț, împotriva celor ce vor să cîrăde lumea în singe și-n nenorocire. Războiul i-a apărut în acei ani lui Romain Rolland ca marea flagel ce-amenință pe oameni. Și apelul său, adresat în repetate rînduri oamenilor cinstiți, e azi mai viu decît oricînd:

„Războiul vine. Vine din toate părțile. Și amenință toate popoarele. Războiul poate să izbucnească mîine. Dacă la foc un colț al lumii, cu greu se va putea localiza incendul... În cîteva săptămîni, în cîteva zile, focul va mistui totul... Va fi atunci un lucru de neînchipuit, masacrul întregii civilizații. Lumea întreagă e în pericol! Alarmă! Rădăci-vă cu toții! Faceam apel la TOATE popoarele, la TOATE partidele, la TOI bărbaiți și la TOATE femeile de bună credință. Nu este vorba de interesele unui popor, unei clase sau unui partid. Toate și toți sint în joc... Salvați-vă nu poate veni decît de la noi toți... Să ne unim împotriva dășnului comun...”

„Să-l luptă împotriva războiului! Să-l luptăm pe loc!”

Înșelîit de spiritul internaționalismului proletar, Romain Rolland a înțeles deasemenea rolul urăș, hotărîtor, pe care-l joacă în istoria uremilor noastre primul Stat socialist din lume, Căldătoria în U.R.S.S. pe care Rolland o întreprindea la bătrînețe, lungă și nezdărnicită prietenie cu Maxim Gorki, gîrăbesc succesul de clarificare din mîntea și sufletul scriitorului. Uniunea Sovietică îi apare ca „înțipărirea viei a visurilor noastre”, ca „înfrățirea cea mai puternică a progresului social”. Și patriarhală de la Villeneuve se cănturîna doar la gîndul că omenirea ar putea fi fîrșită treodată de cea pe care el o numește „fortăreața noastră vie”.

„Dacă fortăreața ar cădea, s-ar prăbuși și speranța în lume... Occidentul nostru nu ar mai găsi în vînele sale atîta singur cîrără trebuia pentru a se împotrivi căciului de fier al reacțiilor și propriei sale desneșădării... Lumea ar fi atunci înecată — și pentru cîte veacuri! — de valul de singe și noroi al asupriri... De aceea spun și eu și tare: „Să apărăm Uniunea Sovietică sau să murim!”

Ce înțușie a fâșnelului a avut acest mare cuget, care a trăit tragedia națională a Franței, dar a putut totuși să anuce victoria victoriei...

Mai mult decît oricare altul, Romain Rolland a fost într-o epocă de șovinism, de ură și de isterie războinică, o mare conștientă europeană, care a înțeles și a propovădit necesitatea înțelegerii între popoare și a securității colective împotriva celor ce împing spre noi măceluri.

Calea sa a fost spinoasă. Singur, dar nu izolat de puterea ole a poporului, Romain Rolland s-a transformat pe sine și a ajuns, în anii maturității, la înțelegerea frașilor în esență a reacțiilor vremii sale. Scriitor, în sensul cel mai deplin al cuvîntului, adică luptător și cetățean, Romain Rolland a avut conștința utilității luptei sale dură pentru fericirea omului. „Via sau moartea mea va sluji primire stîrșerilor”, îi scria el lui Gheorghii Dimitrov în 1936. Și numele lui Romain Rolland a devenit într-adevăr un stîndard al artei adevărate, al celei arte care e înțelegere a vieții, pricepere a rosturilor lumii și adăpare a lor... Semnificația istorică a trădii dumitale va fi înțelesă cînd omenirea liberă va privi înapoi și va descoperi sensul mînunt și sponoză tragică a vieții dumitale... Așa-i scria Maxim Gorki prietenului său. Și azi, la zece ani de cînd Romain Rolland a încetat să mai gîndească și să lupte, slova sa e vie și răscăltătoare. Romain Rolland e printre noi, e-alături de noi.

Valentin Lipatti

Note de drum

Ianoș-baci are oaspeți

— Luai, tovarăși! Ospătați, că este de unde. Pîine de la colectiv, porc de la colectiv, vin de la colectiv, castraveți de la colectiv... Folosiiți, tovarăși!

Folosim. Mă ispitesc o întrebare: — Păi, Ianoș-baci, unde-i „cazanul”, șaița??

Ianoș-baci se oprește din ospătat și mă privește zîmbind: — Dragă tovarășe, la mine și șaița, și cazanul. Îmi pun în ele cîră fieruț de vran... Dacă vreau eu, pun la fript un porc întreg. Și beau trei vedre de vin. Cine ce are cu mine?

— Știi, vorbeau unii și alții că în colectiv vom mîncă tot dintr-un cazan, fiecare cu șaița numerotată... — Aia s-au dus dracului... Iar dacă n-au mers toți, vor merge de-acuma. Noi le dăm din cînd în cînd cite-o mînsătură. Ce zici de vinul nostru? Văd că-ți place, ha? Folosesc!

Buni ochi are Ianoș-baci! De altfel și-un mort ar fi în stare să se bucure de asemenea bunătați. Mai ales cînd îți se dau cu atîta inimă...

Iată povestea lui Ianoș-baci, colectivivist într-o gospodărie oarecare din Regiunea Autonomă Maghiară.

A intrat primul în gospodărie, mijlocuș cu cinci hectare de pămînt, gospodar bun, hîrnic și priceput. Cine-l întrebă pentru ce intră, auzea răspunsul acesta: „ca să trăiesc mai bine”. Ianoș-baci se mira de asemenea întrebări. Nu le-a intrat în cap că el se zbate de cînd se știe pentru traiul cel bun? În iarnă, în 1950, cînd numai se pomenea despre colectiv, un chibur îl vizuise ducînd gunoial la cîmp și-i spusese: — De ce mai gînoștești pămîntul, măi Ianoș? Dacă se face colectiv, s-ar putea să-i cadă altuia. Prost mai ești, Ianoș! Să lucrezi tu pentru nu știi cine. Mare prost!

Ianoș-baci l-a privit crunt, simțînd poșă să-i ardă una cu furca. I-a răspuns print-o înjurătură și-apoi și-a spus gîndurile singur: —

*) gamelă în graiul ardelenesc.

— Auzi, diavolul, dar-er turbarea-n el! Parcă pămîntul poate lugi de unde-l! Al dracului! Pămîntul se code și produce bucate, asta-i slujba lui... Apoi, că le face în colectiv, că nu, tot pentru omul flămînd le face! Phii, ce scribă!

În 1951, Ianoș-baci împreună cu familia a dobîndit peste 1000 zile-muncă, și-a adus acasă un vagon și ceva de bucate. Afta nu adunase el niciodată de pe cele cinci hectare ale lui, oricît se muncise, zi și noapte... În anul acesta, pentru că, mă rog, tînerii și-au durat familiile proprii, Ianoș-baci va aduce numai o jumătate de vagon. Ce să poțesești? Au muncit numai doi, nu cinci oameni laolaltă! Dar Ianoș-baci e cel ce poate de mulțumit.

Dar iată că nu numai asta îl convine dumisale. Are, de-o pildă, un mare necaz, rămas amintire din primul război mondial. Nu-și simțea piciorul drept de la genunchi în jos și-l chinuiera pe deasupra o durere în șale. S-a dus la doctori, mai de mult și s-a operat bietul om, nădăduindu-vîndecare. A cheltuit preț de trei vaci și iată că, de cînd îl colectivistă, s-a dus la operație, nu l-a costat nici un creiar și...

— Și au făcut din mine om, dintr-un hîrl! Ai văzut? Iar la vară am să mă duc la băi... Ca groful! Uite-așa bolnav cum sint, am făcut singur 170 de zile-muncă. Puteam să nu muncesc deloc, dar cum să mă rabde înima moacmai pe mine? Nu se poate... Iac-așa... Mai poțiuți un pahar de vin?

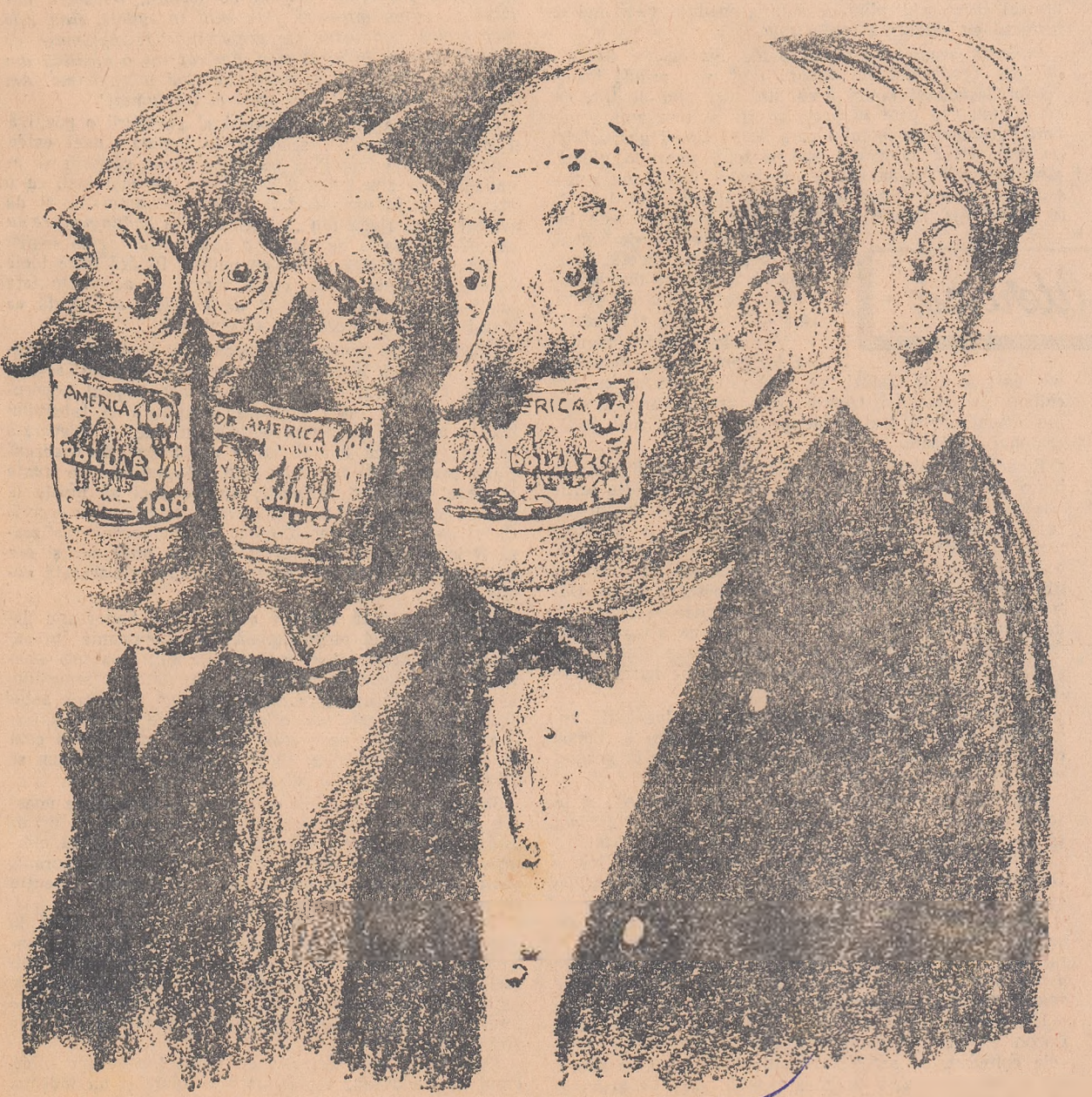
Doamne, cît mă mai frămîntam urmă dumnealui! Eu, om cu cinci hectare de pămînt, împrăștiate cît îi țărîna, făceam cite 6-7 kilometri pe zi; cu noaptele plecam, cu noaptele veneam... Cădeam ca boul pe brazdă, tovarășe. Apoi, cum să nu tragă sufletul meu la bine, săracu? Iacă, acuma, cînd vine amiaza, mă trag acasă și mîmînc în tîhnă... Nu mă caută cu oala cît îne hotarul... Zic dușmanii și proștii despre comunisti că-e cine știe cum... Eu l-am prețuit singur. Totdeauna au spus: cine muncoste are, cine nu, nu... Asta o știam eu cît se poate de bine... Comunistii vin totdeauna cu propuneri bune și se așează în frunte; no, hai-

dați, tovarăși. Spune dumneata: poști să rămîi de-o parte? Nu pot! Pe mine, tovarășe, nu-m-a mîntîit niciodată și tu și-nu-nici mai rău decît alții. Au spus: hai să facem colectiv. Eu știam ce-i colectivul. Au spus: trebuie să ne îndem pentru re-publica noastră, să trăiescă muncitorii ca frașii în ea. Am zis: pe mam și facem republică tare. Au spus: avem și dușmanii și greutăți; să le răpunem, firiați. Le răpunem. Spune dumneata, cîrău în lucrul comun? Ștor... Așa-i că numai răii și dușmanii se împotrivesc? Așa-i?...

Vezi dumneata, sint unii și alții care cîteodată zic rău de conducere... Și de-a statului conducere, și de-a noastră, a colectivului, zic... Eu spun așa, ca pentru omul rău, orice conducere-i rea... Dar la noi, cum să fie rea dacă noi o alegem și noi o judecăm? Dacă se zbate să am eu pîine pe masă și hodimă? Eu zic că-i bună și-mi convine. Și-am să-ți mai spun una. Am fost gospodar — zice lumea — priceput. Mi-am lucrat pămîntul cum am știut mai bine. Dar de ce eu n-am scos niciodată mai mult de 2500 kilograme de porumb la hectar — nici în anii cei mai buni? Acuma, colectivul, de pe același pămînt, și nu s-a numerat am potrivit, a scos 5700 kilograme la hectar. Ei? Și se mai miră unii că am intrat în colectiv!

— Nebun și de ris ajungă cel care vrea război! Căci și dumneata, și eu, și mulți oameni ca noi din toată țara și din toată lumea, știu — o, cît de bine știu! — cît de ușor se poate curma fericirea omului prin război. Dar nu sintem singuri, Ianoș-baci, și o știi mai bine decît mine... Nu sintem singuri. Și nu-i putere pe lume care să smulgă din noi ceea ce cu atîta trudă am răsădit!

Dumitru Mircea

Opi III. unui grup de deputați din Franța în problema reînarmării Germaniei. PERAHIM, 1955

3666 st

Note de lectură

Adevărata sinceritate în poezie

"Cinteele de zi și de noapte" nu sînt o simplă înmănușare a poeziei...

Dacă am asemui sinceritatea cu un copac, atunci s-ar putea spune că...

primăvara lumii se împămîntește în...

"Sînt însuși grădinarul acestui larg pămînt, Deasupra cărui arde incandescent soare..."

cel de al treilea vers e și o sinteză lirică a poeziei.

În "După ploaie", merii care zburcînd...

Pastelul nu apare numai ca gen de sine stătător în volumul lui Baconsky...

Din pricina spațiului limitat, trebuie să mă opresc cu exemplele, sintetizînd prima parte a problemei...

"Parcă văd al anilor convoi Parc-ud și-un glas, prin timp, Prin ceață..."

Pe cit de nouă, pe cit de adevărată e și imaginea. Spiritul de parădă...

Dar, trăind la reînnoirea teoriei sincerității, pornesc de la aceeași poezie...

presie favorită, el răzicește în acest timp, Or, eroul liric este un erou al timpului...

În Mihăileanu a publicat nu de mult o cronică literară asupra romanului...

Fără această concepție despre lume apare "spuneam" alt de "fumat" de fapt...

"Tu le simți călătoria pe toate În dosare cite-s adunate Toate-s ale tale și te știu Urmărești prefacerile fării..."

Sînt de acord că funcționarul a fost sincer, dar nu văd de ce poetul se simte obligat să ne țină la curent cu această sinceritate...

Pentru această însăși teorie a sincerității, izvorită din slăbirea spiritului de partid în poezie...

Pe cit de nouă, pe cit de adevărată e și imaginea. Spiritul de parădă...

Veronica Porumbacu

Discuții

Alături de țintă

În Mihăileanu a publicat nu de mult o cronică literară asupra romanului...

"Multe din faptele lui Mircea au cea strănu, poartă peceata ciudățeniei..."

În Mihăileanu ridică obiectia sa principală împotriva personajului M. Rotaru...

În primul roman un inginer bătrîn, Isăia Ardeleanu, Ardeleanu e tipul intelectualului deziluzionat de viață...

Romanul "În orașul de pe Mureș" e închinat vieții noastre noi, luptei asidue și pasionale pentru crearea primului strung românesc...

Procedul și patosul autorului n-au de ce să fie însă puse sub semnul îndoielii, în ansamblul romanului...

*) Vezi "Gazeta literară" nr. 41.

mulți spre Partid al unor astfel de oameni. În biruirea încaută, dar sigură...

"Răzbat într-adevăr pe alocuri momentele de ambiguitate a acestui personaj, nu ele sînt însă hotărîtoare pentru caracterul său în întregime..."

În primul roman un inginer bătrîn, Isăia Ardeleanu, Ardeleanu e tipul intelectualului deziluzionat de viață...

Parafrazîndu-l pe I. Mihăileanu, încheiem: Căutarea de pete în eroii pozitivi, fie că e nevie, fie că e nevie...

Al. Simion

Arieșului, "Prin muștii Bihariei".

Una din caracteristicile poeziei lui Baconsky nu se pare puterea de evoluție a atmosferei care uneori acompaniază cîntecul solo.

"Cresc apele și-n valuri cadente lor s-aude, Și blocuri mari de gheață trozesc din cînd în cînd Izbindu-se cu vîiet în cheurile ude"

vibrează la trezirea naturii nu doar prin neliniștea stîrnită de anotimp.

După alte explozii care anunțau un liric adevărat ("Cîntecul deșupra Băneș", "Oda copilor") Baconsky s-a oprit o vreme la poezia narativă...

În anul din meritele lui Baconsky — ca de altfel în genere al tinerilor poezii din Cluj — este reacția mai promptă decît a multor "anecdotiști" în versuri.

Sinceritatea poetului coincide cu tonul major al poeziei sale, cînd el exprimă cu avîntul caracteristic, pe coarda care-i e proprie și despre originalitatea lui Baconsky...

Ecovocarea copilăriei — pornește de la o povestire a mamei unuia din micii eroi.

UN MARE EXEMPLU *)

Personajul central e desigur cel care povestește, e cărturarul leșan progresist, dar totuși "robot dîvanului, figurii și cafeletului orientat".

În lupta aceasta cu rămașișii "gnoaiolelor trecutului, ale ignoranței și arbitrarului" se prinde însuși Teodor Ieșanu și faptul e cu alt mai plin de tîlc...

*) Mihail Sadoveanu: "Aventură în lunca Dunării" (Editura Timereului).

acost proce și mai profund și deci mai înaintat. La alții mai puțin. Ba la unii, transformarea aceasta e pură prefăcătorie...

Vasta lume sadoveniană a celor peste o sută de volume, se împarte în două mari grupuri: unul de creație și unul de traducere...

*) Mihail Sadoveanu: "Aventură în lunca Dunării" (Editura Timereului).

Ceea ce face din eroii centrali al povestirii o pozitivă și plindutoare creație, scaldată în lumina unei calde umanități...

Drumul către popor este parcurs cu pași tot mai hotărîți, tot mai îndrăzneți pe măsura adîncirii acestui proces.

George Ivașcu

Constiință mereu vie, activă, Mihail Sadoveanu a dăruit literaturii noastre carte: "Aventură în lunca Dunării".

"Si Toader, copilul de moș Se roagă de toți... O, cit de puternic acuză, Cînd mina o-nîndie cerșind De-ți pare că-ntr-eg Apuseni O mină uriașă întînd..."

Soarta lui Gheorghies, mort de o pac, pe străzile Clujului, ne întărește revolta împotriva celor ce l-au pricinuit moartea...

PROBLEMELE DEZVOLTĂRII PROZEI

(Urmare din pag. 3-a)

numente vii, iar rolul educativ al operei scade de fapt, deoarece cititorii înțeleg să mai vadă într-un om mare Omul, calitățile lui omnești care-l înalță...

Ar trebui să vorbim, folosind materialul literar cu privire la contemporaneitate, despre locul personalității eroului principal în narativitate, despre relieful lui exagerat de mare, despre vocea sa foarte voioasă pe cei din jurul său...

În acest sens este foarte caracteristică o întregă perioadă în creația lui F. Paniforov, începând cu al patrulea volum din „Bruski”.

Paniforov aparține acelei categorii de scriitori care mai ales în cărțile lor cele mai bune nu se tem de problemele estetice și de contradicțiile lui în viață...

În „Bruski”, volumul IV, Kiril fiind încă director la S.M.T. este chemat la Kremlin și acolo, în legătură cu sarcinile noi care se pun față de el...

În romanul sale care au apărut mai târziu „Lupta pentru pace”, „In țara celor invinși” și „Marea artă”, Paniforov creează chipul directorului de uzină, Nikolai Kondratiev...

În viața noastră există oameni deosebiți, capabili să săvârșescă multe lucruri, dar forța lor constă tocmai în faptul că sînt strîns legați de viață...

Totuși, și aici, se poate vedea ușor, dacă analizăm chipul eroiului principal al romanului, Akim Morev, că autorul nu s-a abținut să manifeste o simpatie față de eroii săi anteriori...

M-am referit mai mult la această problemă, deoarece aici nu este vorba doar de greșeli în creația lui F. Paniforov; influența acestor tendințe nejuste, exagerarea rolului personalității, aducerea ei, ridicarea ei deosebită...

uțăm că Babavevski a încercat aici, pentru prima oară, să vorbească de primele victorii și succese în opera de relatare și de întărirea a colozurilor în perioada de după război. Dar un asemenea drept de pionier este legat în literatură de greutăți suplimentare...

Totuși, chiar în prima și cea mai reușită carte „Cavalerul Stelei de Aur” există unele simptome îngrijorătoare. Inuși faptul că Tutarinov, era scos în evidență neșus de mult în biografia lui, înseamnă pe primul plan...

Cînd acest roman, ai senzația că pe autor nu-l interesează atât viața cu contradicțiile ei reale, ci mai ales cum arăta eroii lui în momentul în care nu încălcau nici o regulă...

În „Bruski”, volumul IV, Kiril fiind încă director la S.M.T. este chemat la Kremlin și acolo, în legătură cu sarcinile noi care se pun față de el...

În romanul sale care au apărut mai târziu „Lupta pentru pace”, „In țara celor invinși” și „Marea artă”, Paniforov creează chipul directorului de uzină, Nikolai Kondratiev...

În viața noastră există oameni deosebiți, capabili să săvârșescă multe lucruri, dar forța lor constă tocmai în faptul că sînt strîns legați de viață...

Totuși, și aici, se poate vedea ușor, dacă analizăm chipul eroiului principal al romanului, Akim Morev, că autorul nu s-a abținut să manifeste o simpatie față de eroii săi anteriori...

M-am referit mai mult la această problemă, deoarece aici nu este vorba doar de greșeli în creația lui F. Paniforov; influența acestor tendințe nejuste, exagerarea rolului personalității, aducerea ei, ridicarea ei deosebită...

M-am referit mai mult la această problemă, deoarece aici nu este vorba doar de greșeli în creația lui F. Paniforov; influența acestor tendințe nejuste, exagerarea rolului personalității, aducerea ei, ridicarea ei deosebită...

Coraportul lui K. M. SIMONOV

dragoste aspră de părinte, și pe marelui Berezkin din romanul „Pentru o cauză dreaptă” de V. Grosman, devotat pînă la abnegație, și pe modestul contabil Kolesnicov, devenit pe neașteptate ilegalist, din romanul „Pentru Puterea Sovietelor” de V. Katoev...

Omul poate fi simpatice, bun, frumos, vesel, dar dacă el va fi un pierdutar, dacă va fi un dezertor de pe frontul bătăliei întregului popor...

În literatura noastră cînd vorbim despre eroii ei pozitivi, cititorul nostru sovietic are ce să aleagă din bogata noastră literatură, din bogata noastră proză, drept pildă de minunată comportare omenească.

În literatura noastră cînd vorbim despre eroii ei pozitivi, cititorul nostru sovietic are ce să aleagă din bogata noastră literatură, din bogata noastră proză, drept pildă de minunată comportare omenească.

În literatura noastră cînd vorbim despre eroii ei pozitivi, cititorul nostru sovietic are ce să aleagă din bogata noastră literatură, din bogata noastră proză, drept pildă de minunată comportare omenească.

În literatura noastră cînd vorbim despre eroii ei pozitivi, cititorul nostru sovietic are ce să aleagă din bogata noastră literatură, din bogata noastră proză, drept pildă de minunată comportare omenească.

În literatura noastră cînd vorbim despre eroii ei pozitivi, cititorul nostru sovietic are ce să aleagă din bogata noastră literatură, din bogata noastră proză, drept pildă de minunată comportare omenească.

În literatura noastră cînd vorbim despre eroii ei pozitivi, cititorul nostru sovietic are ce să aleagă din bogata noastră literatură, din bogata noastră proză, drept pildă de minunată comportare omenească.

În literatura noastră cînd vorbim despre eroii ei pozitivi, cititorul nostru sovietic are ce să aleagă din bogata noastră literatură, din bogata noastră proză, drept pildă de minunată comportare omenească.

SUGESTII DE NE-POET

cu care tuturor muncitorilor să plece la țară și tuturor inginerilor să se deplaseze la S.M.T.-uri. Partidul cere din contra scriitorilor să nu se niveleze și să nu se uniformizeze...

De așteptat este că în literatura noastră cînd vorbim despre eroii ei pozitivi, cititorul nostru sovietic are ce să aleagă din bogata noastră literatură, din bogata noastră proză, drept pildă de minunată comportare omenească.

De așteptat este că în literatura noastră cînd vorbim despre eroii ei pozitivi, cititorul nostru sovietic are ce să aleagă din bogata noastră literatură, din bogata noastră proză, drept pildă de minunată comportare omenească.

De așteptat este că în literatura noastră cînd vorbim despre eroii ei pozitivi, cititorul nostru sovietic are ce să aleagă din bogata noastră literatură, din bogata noastră proză, drept pildă de minunată comportare omenească.

De așteptat este că în literatura noastră cînd vorbim despre eroii ei pozitivi, cititorul nostru sovietic are ce să aleagă din bogata noastră literatură, din bogata noastră proză, drept pildă de minunată comportare omenească.

De așteptat este că în literatura noastră cînd vorbim despre eroii ei pozitivi, cititorul nostru sovietic are ce să aleagă din bogata noastră literatură, din bogata noastră proză, drept pildă de minunată comportare omenească.

De așteptat este că în literatura noastră cînd vorbim despre eroii ei pozitivi, cititorul nostru sovietic are ce să aleagă din bogata noastră literatură, din bogata noastră proză, drept pildă de minunată comportare omenească.

De așteptat este că în literatura noastră cînd vorbim despre eroii ei pozitivi, cititorul nostru sovietic are ce să aleagă din bogata noastră literatură, din bogata noastră proză, drept pildă de minunată comportare omenească.

De așteptat este că în literatura noastră cînd vorbim despre eroii ei pozitivi, cititorul nostru sovietic are ce să aleagă din bogata noastră literatură, din bogata noastră proză, drept pildă de minunată comportare omenească.

Cărți noi

In EDITURA DE STAT PENTRU LITERATURĂ ȘI ARTĂ au apărut: „Paradizul” — culegere de versuri, Semează: Alexandru Andrei, Ioli, A. E. Baconsky, Maria Banuș, Mihai Beniuc, Demostene Botez, Radu Boreanu, Ion Brad, Marcel Breșlau, Nina Cassian, Dumitru Corbea, Aurora Cornu, George Dan, Dan Deșlu, Mihai Dragomir, Victor Fălea, Eugeen Frunz, Gavril Mihai, Aurel Gurghianu, Horvath Imre, Horvath Istvan, Emil Isac, Vasile Iosif, Ștefan Iureș, Eugen Jolebanu, Kias Jeno, Nicolae Labiș, Lețay Lajos, Majtenyi Erik, Ioanichie Orlan, Leția Popu, M. R. Paraschivescu, Veronica Porumbacu, Aurel Rău, Szabedi Laslo, Szemer Ferenc, Cristian Sirbu, Petre Solomon, Nicolae Tăutu, Virgil Teodorescu, Cicerone Teodorescu, A. Toma, Victor Tulbure, Tiberiu Utan.

„Vine Cîrșul” de Albert Maltz (în colecția „Meridiane”). „Signora coboară la Pompei” de Domenico Rija și alte povestiri din literatura italiană contemporană (în colecția „Meridiane”).

În editura „CARTEA RUSA” au apărut: „Am văzut cu ochii țara păcii” note de drum din Uniunea Sovietică, de Ale. Petru Grotz. „Versuri alese” de Ianca Kupala în românește de Suzana Delciu. „Povestiri” de A. I. Gherșen, cuprinde povestirile „Cofanul hoacilor”, „Datoria înaintea de țară”, „Tragedie în fața unui pahar cu grog” și un scurt studiu introductiv. Povestirile lui Gherșen sînt traduse în românește de Petru Comarnescu și Lia Ardeleanu.

„9 Ianuarie” — năvelul de Maxim Gorki în colecția „Lectura”.

În literatura noastră cînd vorbim despre eroii ei pozitivi, cititorul nostru sovietic are ce să aleagă din bogata noastră literatură, din bogata noastră proză, drept pildă de minunată comportare omenească.

În literatura noastră cînd vorbim despre eroii ei pozitivi, cititorul nostru sovietic are ce să aleagă din bogata noastră literatură, din bogata noastră proză, drept pildă de minunată comportare omenească.

În literatura noastră cînd vorbim despre eroii ei pozitivi, cititorul nostru sovietic are ce să aleagă din bogata noastră literatură, din bogata noastră proză, drept pildă de minunată comportare omenească.

În literatura noastră cînd vorbim despre eroii ei pozitivi, cititorul nostru sovietic are ce să aleagă din bogata noastră literatură, din bogata noastră proză, drept pildă de minunată comportare omenească.

În literatura noastră cînd vorbim despre eroii ei pozitivi, cititorul nostru sovietic are ce să aleagă din bogata noastră literatură, din bogata noastră proză, drept pildă de minunată comportare omenească.

coasta este departe de a fi singura problemă a vieții personale a omului; viața personală este și problema dragostei, și a sentimentului matern, și a sentimentului patern, și a prieteniei, și a principialității, și a generozității sufletului, și a meschinăriei. Dar problema dragostei este cea mai acută, deoarece în jurul ei a înflorit ea nu este zugrăvită viața personală a eroilor și cum, dimpotrivă, cresc oamenii în carie, cum ei se întipăresc în mintea cititorului, atunci cînd sînt zugrăviți cu adevărat, multilateral.

În legătură cu aceasta putem cita multe lucrări apărute în ultimii ani și care sînt cușigăt în mod legitim marea simpatie a cititorilor. Dar se întâmplă încă prea des că scriitorii cu cele mai bune intenții, subliniind în lucrările lor numai munca, sărăcesc toate celelalte laturi ale vieții omului. Dar cititorul nu vrea să se împace cu acest lucru, deoarece în viața lui munca constructivă ocupă locul principal, dar nici de cum în dauna celorlalte laturi, ci în folosul largirii vieții sale, al dezvoltării tuturor sentimentelor și calităților sale omenești.

De așteptat este că în literatura noastră cînd vorbim despre eroii ei pozitivi, cititorul nostru sovietic are ce să aleagă din bogata noastră literatură, din bogata noastră proză, drept pildă de minunată comportare omenească.

De așteptat este că în literatura noastră cînd vorbim despre eroii ei pozitivi, cititorul nostru sovietic are ce să aleagă din bogata noastră literatură, din bogata noastră proză, drept pildă de minunată comportare omenească.

De așteptat este că în literatura noastră cînd vorbim despre eroii ei pozitivi, cititorul nostru sovietic are ce să aleagă din bogata noastră literatură, din bogata noastră proză, drept pildă de minunată comportare omenească.

De așteptat este că în literatura noastră cînd vorbim despre eroii ei pozitivi, cititorul nostru sovietic are ce să aleagă din bogata noastră literatură, din bogata noastră proză, drept pildă de minunată comportare omenească.

De așteptat este că în literatura noastră cînd vorbim despre eroii ei pozitivi, cititorul nostru sovietic are ce să aleagă din bogata noastră literatură, din bogata noastră proză, drept pildă de minunată comportare omenească.

De așteptat este că în literatura noastră cînd vorbim despre eroii ei pozitivi, cititorul nostru sovietic are ce să aleagă din bogata noastră literatură, din bogata noastră proză, drept pildă de minunată comportare omenească.

De așteptat este că în literatura noastră cînd vorbim despre eroii ei pozitivi, cititorul nostru sovietic are ce să aleagă din bogata noastră literatură, din bogata noastră proză, drept pildă de minunată comportare omenească.

artistică — dacă într-o carte scrisă cu talent, există confuzii ideologice, concepții nejuste, greșite despre viață.

În același timp este necesar să asigurăm în criticele și cîntările noastre să a fiecărei cuvînt cînd este vorba despre problemele esențiale — ca atitudine scriitorului față de realitatea noastră, ca intențiile sale subiective — rezultatul obiectiv. Se întâmplă, ca în critică să aruncăm dese ori cuvinte precum: „a calomniat”, „a discreditat”. Lucrări care merită asemenea epitețe, se pot număra pe degete în cei 20 de ani care au trecut. Apar din cînd în cînd — și acestea nu mai sînt extrem de rare — lucrări ale unor greseli și slăbiciuni serioase merită aprecieri adevărate, dar dincolo de care noi simțim și înțelegem că nu a stat și nu poate sta stea intenția subiectivă a autorului de a calomniat sau denatura realitatea sovietică. În aceste cazuri critica, fără a îndulci aprecierea pe care o merită lucrarea, este datorată să-și aducă aminte că în spatele cărții sînt un om și nu o serie de cuvinte care este un calomniator consistent cînd ea însuși, critica, nu crede acest lucru.

Noi punem cu ascuțite problema răspunderii criticii care se măsoară cu bita asupra unei lucrări foloșitoare și bune și avem dreptul să punem în acest caz problema răspunderii.

Noi punem cu țările problema răspunderii criticii care trece prin înfrîngerea și greșeli ideologice ale autorului, furt de farmecul numelui sau farmecul talentului. Și în acest caz noi procedăm just.

Dar aproape niciodată noi nu punem problema răspunderii criticii care ridică în slăvi o lucrare slabă sau mediocre din punct de vedere artistic, amestecînd toate criteriile de apreciere în literatură, reducînd la nimic toate discutiile noastre. Despre necesitatea creșterii măiestriei. Și aici noi trebuie să cerem cea mai seroasă răspundere, trebuie condamnată flecăreala lipsită de răspundere, coruperea tinerilor scriitori prin laude usurătoare, și uneori false.

Permițemi-mi să citez la sfîrșitul coraportului meu minunatele cuvinte ale lui Alexei Maximovici Gorki spulșite de el în cuvîntarea de închidere a primului Congres Internațional al Scriitorilor Sovietici. Iată-le: „Noi sîntem primii într-o operă uriașă, operă de însemnătate mondială și trebuie să fim demni de a participa la această operă. Nu trebuie să uităm nici o clipă că întreaga lucrare muncitoare se gîndește la noi, ne ascultă, și noi muncim în fața unui cititor și spectator cu nu au existat în toată istoria omenirii. Via chem, tovarășii, să învățați — să învățați să gîndiți, să munciți, să învățați să vă respectați și să vă apreciați unul pe altul, așa cum se apreciază ostașii pe cîmpul de bătăie și să nu vă chealții forțele în lupta pentru înălțuri, în timp ce istoria vă cheamă la luptă necruțătoare împotriva lumii vechi!”

Să aflăm aceste cuvinte gorkiene: sîntem primii într-o operă uriașă de însemnătate mondială. Nu trebuie să uităm nici o clipă acest lucru! (Aplauze prelungite).

(Text prescurtat apărut în „Literaturama gazeta” nr. 15).

Radu Popescu

REPORTER SPECIAL

Dacă Mircea Albu ar fi spus atunci că trăiește ca mai frumoasă zi din viața sa...

vea cărbunilor și că este necesar doar să scormonești puțin la suprafața realității...

porterul mai avea notate următoarele subiecte: 2. Tinar minier frunțos. Maestrul retrograd...

Și nici nu e de mirare! Oricine citește ziarul, înfățișe învariabil în gura oricărui erou de reportaj...

După câteva minute de mers prin lașă burtă întințată al mizeriei, Mircea Albu văzu înșirșiți la lumina lămpii...

Prea îmbietoare erau subiectele ca să pregete să caute cu răbdare „faptele” de care avea nevoie. Se pare însă că tinarul reporter era urmărit de ghinion...

„Cu toate acestea, eu dau cuvântul meu de onoare, că zăua despre care este vorba, era într-adevăr cea mai frumoasă din viața lui Mircea Albu...”

„Omul era voinic, avea oarecare jar în privire, așa că într-o secundă, reporterul îl evaluă ca fiind apt de erou pozitiv în reportaj...”

„Imi închipui, spunea el, că la început când ai venit în mine, oamenii văzându-te tinar, te priveau cam așa... cu neîncredere. Sint convins că ai avut de luptat cu mentalitatea veche...”

„Este de la sine înțeles că un asemenea fel de activitate gazetărească nu putea să-l mulțumească multă vreme pe un tinar plin de planuri mari, care, în plus, mai scria și versuri pe ascuns...”

„Dar Mircea Albu nu renunță. Imi închipui, spunea el, că dumnezeoasă, descălțătorii aurului negru, consideră la justa valoare activitatea cotidiană, că rîvna pe care o adevății populari are la bază o conștiință înaripată care asemenea unui șuvoi clocotește, vă îndeamnă...”

„Cu un așa maestru „pline cald”, poștii de mail scrie reportaje de conlitate! Nici cu celelalte teme, Mircea Albu n-a avut mai mult succes...”

„Este de la sine înțeles că un asemenea fel de activitate gazetărească nu putea să-l mulțumească multă vreme pe un tinar plin de planuri mari, care, în plus, mai scria și versuri pe ascuns...”

„Dar Mircea Albu nu renunță. Imi închipui, spunea el, că dumnezeoasă, descălțătorii aurului negru, consideră la justa valoare activitatea cotidiană, că rîvna pe care o adevății populari are la bază o conștiință înaripată care asemenea unui șuvoi clocotește, vă îndeamnă...”

„Cu un așa maestru „pline cald”, poștii de mail scrie reportaje de conlitate! Nici cu celelalte teme, Mircea Albu n-a avut mai mult succes...”

Desen de UNCI

„De ce el nu avea aceleși drepturi în redacție? De ce Virgiliu Crișă, cronicarul de la „externe”, care în fond nu-i era decât un „simplu coleg”, își spunea amenințător la degetul...”

„Mi-am zis că, de, trebuie să trag tare, să nu mi-o ia Coman înaintea...”

„Așa că ziaristul trebuia să renunțe și la reportajul al cărui hînjă trebuia să înfășșeze eroul pe brancard, palid și mutilat, spunîndu-i minierilor: „Nu mi-am făcut datoria. Sînt sigur că și voi ați făcut la fel!”

„Legănat de mersul acceleratului de Petrosani, tinarul reporter-special se simțea minunat în brațele fotoliului de plus roșu, din compartimentul clasei întâia. Mai scousă odată din buzunarele dădălea din partea redacției, și cîți repetai cu un zîmbet larg...”

„Și? întrebă dezolat reporterul...”

„Așa că ziaristul trebuia să renunțe și la reportajul al cărui hînjă trebuia să înfășșeze eroul pe brancard, palid și mutilat, spunîndu-i minierilor: „Nu mi-am făcut datoria. Sînt sigur că și voi ați făcut la fel!”

„Tinu câteva clipe în mîni hîrta parafată frumos cu o stampă violetă, dar se vede treaba că cei care călătoresc cu trenul nu au obiceiul să fie indiscreți: nimeni nu trase cu ochiul spre documentul reporterului-special...”

„Și? întrebă dezolat reporterul...”

„Așa că ziaristul trebuia să renunțe și la reportajul al cărui hînjă trebuia să înfășșeze eroul pe brancard, palid și mutilat, spunîndu-i minierilor: „Nu mi-am făcut datoria. Sînt sigur că și voi ați făcut la fel!”

„De mine, se va spune-odată: „Așa prieten — aferim! Căci tu ai postieritate, tată, Lăci luat cu el pe Perahim...”

„Și? întrebă dezolat reporterul...”

„Așa că ziaristul trebuia să renunțe și la reportajul al cărui hînjă trebuia să înfășșeze eroul pe brancard, palid și mutilat, spunîndu-i minierilor: „Nu mi-am făcut datoria. Sînt sigur că și voi ați făcut la fel!”

„De mine, se va spune-odată: „Așa prieten — aferim! Căci tu ai postieritate, tată, Lăci luat cu el pe Perahim...”

„Și? întrebă dezolat reporterul...”

„Așa că ziaristul trebuia să renunțe și la reportajul al cărui hînjă trebuia să înfășșeze eroul pe brancard, palid și mutilat, spunîndu-i minierilor: „Nu mi-am făcut datoria. Sînt sigur că și voi ați făcut la fel!”

„De mine, se va spune-odată: „Așa prieten — aferim! Căci tu ai postieritate, tată, Lăci luat cu el pe Perahim...”

„Și? întrebă dezolat reporterul...”

„Așa că ziaristul trebuia să renunțe și la reportajul al cărui hînjă trebuia să înfășșeze eroul pe brancard, palid și mutilat, spunîndu-i minierilor: „Nu mi-am făcut datoria. Sînt sigur că și voi ați făcut la fel!”

„De mine, se va spune-odată: „Așa prieten — aferim! Căci tu ai postieritate, tată, Lăci luat cu el pe Perahim...”

„Și? întrebă dezolat reporterul...”

„Așa că ziaristul trebuia să renunțe și la reportajul al cărui hînjă trebuia să înfășșeze eroul pe brancard, palid și mutilat, spunîndu-i minierilor: „Nu mi-am făcut datoria. Sînt sigur că și voi ați făcut la fel!”

„De mine, se va spune-odată: „Așa prieten — aferim! Căci tu ai postieritate, tată, Lăci luat cu el pe Perahim...”

„Și? întrebă dezolat reporterul...”

„Așa că ziaristul trebuia să renunțe și la reportajul al cărui hînjă trebuia să înfășșeze eroul pe brancard, palid și mutilat, spunîndu-i minierilor: „Nu mi-am făcut datoria. Sînt sigur că și voi ați făcut la fel!”

„De mine, se va spune-odată: „Așa prieten — aferim! Căci tu ai postieritate, tată, Lăci luat cu el pe Perahim...”

„Și? întrebă dezolat reporterul...”

„Așa că ziaristul trebuia să renunțe și la reportajul al cărui hînjă trebuia să înfășșeze eroul pe brancard, palid și mutilat, spunîndu-i minierilor: „Nu mi-am făcut datoria. Sînt sigur că și voi ați făcut la fel!”

„De mine, se va spune-odată: „Așa prieten — aferim! Căci tu ai postieritate, tată, Lăci luat cu el pe Perahim...”

„Și? întrebă dezolat reporterul...”

„Așa că ziaristul trebuia să renunțe și la reportajul al cărui hînjă trebuia să înfășșeze eroul pe brancard, palid și mutilat, spunîndu-i minierilor: „Nu mi-am făcut datoria. Sînt sigur că și voi ați făcut la fel!”

GAZETA LITERARĂ

li semănase „permisul de intrare în subteran”. — Ce-i cu dumneata? Ești cumva bolnav? Mircea Albu își spusese pe nerăsuțate tot „așu!”

Am dorit să scriu despre lucruri noi, neobișnuite. Așa ceva nu se găsește la dumneavoastră. — De ce nu mi-ai spus ce cauți? a întrebă vesel directorul. Vino cu mine, am să-ți dau ceva petrecut aici. Un fapt cu totul neobișnuit alături.

Am intenționat să închei povestirea, arătînd că Mircea Albu, după discuția avută cu directorul, și-a dat seama că nu trebuie să umble după conflicte conțențioase din birou. Vroiam chiar să-l pun să exclame: — Cit de mult am greșit! În loc să cercețez cu pasiune faptele mici ale vieții...

Am intenționat să închei povestirea, arătînd că Mircea Albu, după discuția avută cu directorul, și-a dat seama că nu trebuie să umble după conflicte conțențioase din birou. Vroiam chiar să-l pun să exclame: — Cit de mult am greșit! În loc să cercețez cu pasiune faptele mici ale vieții...

Am intenționat să închei povestirea, arătînd că Mircea Albu, după discuția avută cu directorul, și-a dat seama că nu trebuie să umble după conflicte conțențioase din birou. Vroiam chiar să-l pun să exclame: — Cit de mult am greșit! În loc să cercețez cu pasiune faptele mici ale vieții...

Am intenționat să închei povestirea, arătînd că Mircea Albu, după discuția avută cu directorul, și-a dat seama că nu trebuie să umble după conflicte conțențioase din birou. Vroiam chiar să-l pun să exclame: — Cit de mult am greșit! În loc să cercețez cu pasiune faptele mici ale vieții...

Am intenționat să închei povestirea, arătînd că Mircea Albu, după discuția avută cu directorul, și-a dat seama că nu trebuie să umble după conflicte conțențioase din birou. Vroiam chiar să-l pun să exclame: — Cit de mult am greșit! În loc să cercețez cu pasiune faptele mici ale vieții...

Am intenționat să închei povestirea, arătînd că Mircea Albu, după discuția avută cu directorul, și-a dat seama că nu trebuie să umble după conflicte conțențioase din birou. Vroiam chiar să-l pun să exclame: — Cit de mult am greșit! În loc să cercețez cu pasiune faptele mici ale vieții...

Am intenționat să închei povestirea, arătînd că Mircea Albu, după discuția avută cu directorul, și-a dat seama că nu trebuie să umble după conflicte conțențioase din birou. Vroiam chiar să-l pun să exclame: — Cit de mult am greșit! În loc să cercețez cu pasiune faptele mici ale vieții...

Am intenționat să închei povestirea, arătînd că Mircea Albu, după discuția avută cu directorul, și-a dat seama că nu trebuie să umble după conflicte conțențioase din birou. Vroiam chiar să-l pun să exclame: — Cit de mult am greșit! În loc să cercețez cu pasiune faptele mici ale vieții...

Am intenționat să închei povestirea, arătînd că Mircea Albu, după discuția avută cu directorul, și-a dat seama că nu trebuie să umble după conflicte conțențioase din birou. Vroiam chiar să-l pun să exclame: — Cit de mult am greșit! În loc să cercețez cu pasiune faptele mici ale vieții...

Am intenționat să închei povestirea, arătînd că Mircea Albu, după discuția avută cu directorul, și-a dat seama că nu trebuie să umble după conflicte conțențioase din birou. Vroiam chiar să-l pun să exclame: — Cit de mult am greșit! În loc să cercețez cu pasiune faptele mici ale vieții...

Am intenționat să închei povestirea, arătînd că Mircea Albu, după discuția avută cu directorul, și-a dat seama că nu trebuie să umble după conflicte conțențioase din birou. Vroiam chiar să-l pun să exclame: — Cit de mult am greșit! În loc să cercețez cu pasiune faptele mici ale vieții...

Am intenționat să închei povestirea, arătînd că Mircea Albu, după discuția avută cu directorul, și-a dat seama că nu trebuie să umble după conflicte conțențioase din birou. Vroiam chiar să-l pun să exclame: — Cit de mult am greșit! În loc să cercețez cu pasiune faptele mici ale vieții...

Am intenționat să închei povestirea, arătînd că Mircea Albu, după discuția avută cu directorul, și-a dat seama că nu trebuie să umble după conflicte conțențioase din birou. Vroiam chiar să-l pun să exclame: — Cit de mult am greșit! În loc să cercețez cu pasiune faptele mici ale vieții...

ÎN GRĂDINA SCRITORILOR

Năravuri

Fiecare redacție își are cîmpurile și de bălăie, de care cititorii și chiar critica literară nu au cunoștință. Se judecă de obicei ceea ce apare — și o revistă, abia scousă de sub tipar, își poate supune materialele lucrate, dreptei judecăți.

găsit, cortina se ridică și doi dintre membrii colectivului poartă următoarea discuție. Primul (naiv și entuziast încă nu e la c...

„România Liberă” cea mai proaspătă, arată poezia simpatizantă poet, aparută în formă redactată, (așa treia oară) după eforturile și indicațiile năvalului colectiv.

„Fratilor, i-am prins pe Gelu Naum și mi-a dat poezia refăcută, mulțumindu-mi că i-am scutit de un drum” — Emofie, păreri de bine, un angajament indeplinit. Al doilea se ridică, trage a dînc și neros din Țigară și sco...

„Fratilor, i-am prins pe Gelu Naum și mi-a dat poezia refăcută, mulțumindu-mi că i-am scutit de un drum” — Emofie, păreri de bine, un angajament indeplinit. Al doilea se ridică, trage a dînc și neros din Țigară și sco...

„Fratilor, i-am prins pe Gelu Naum și mi-a dat poezia refăcută, mulțumindu-mi că i-am scutit de un drum” — Emofie, păreri de bine, un angajament indeplinit. Al doilea se ridică, trage a dînc și neros din Țigară și sco...

„Fratilor, i-am prins pe Gelu Naum și mi-a dat poezia refăcută, mulțumindu-mi că i-am scutit de un drum” — Emofie, păreri de bine, un angajament indeplinit. Al doilea se ridică, trage a dînc și neros din Țigară și sco...

„Fratilor, i-am prins pe Gelu Naum și mi-a dat poezia refăcută, mulțumindu-mi că i-am scutit de un drum” — Emofie, păreri de bine, un angajament indeplinit. Al doilea se ridică, trage a dînc și neros din Țigară și sco...

„Fratilor, i-am prins pe Gelu Naum și mi-a dat poezia refăcută, mulțumindu-mi că i-am scutit de un drum” — Emofie, păreri de bine, un angajament indeplinit. Al doilea se ridică, trage a dînc și neros din Țigară și sco...

„Fratilor, i-am prins pe Gelu Naum și mi-a dat poezia refăcută, mulțumindu-mi că i-am scutit de un drum” — Emofie, păreri de bine, un angajament indeplinit. Al doilea se ridică, trage a dînc și neros din Țigară și sco...

„Fratilor, i-am prins pe Gelu Naum și mi-a dat poezia refăcută, mulțumindu-mi că i-am scutit de un drum” — Emofie, păreri de bine, un angajament indeplinit. Al doilea se ridică, trage a dînc și neros din Țigară și sco...

„Fratilor, i-am prins pe Gelu Naum și mi-a dat poezia refăcută, mulțumindu-mi că i-am scutit de un drum” — Emofie, păreri de bine, un angajament indeplinit. Al doilea se ridică, trage a dînc și neros din Țigară și sco...

„Fratilor, i-am prins pe Gelu Naum și mi-a dat poezia refăcută, mulțumindu-mi că i-am scutit de un drum” — Emofie, păreri de bine, un angajament indeplinit. Al doilea se ridică, trage a dînc și neros din Țigară și sco...

„Fratilor, i-am prins pe Gelu Naum și mi-a dat poezia refăcută, mulțumindu-mi că i-am scutit de un drum” — Emofie, păreri de bine, un angajament indeplinit. Al doilea se ridică, trage a dînc și neros din Țigară și sco...

„Fratilor, i-am prins pe Gelu Naum și mi-a dat poezia refăcută, mulțumindu-mi că i-am scutit de un drum” — Emofie, păreri de bine, un angajament indeplinit. Al doilea se ridică, trage a dînc și neros din Țigară și sco...

„Fratilor, i-am prins pe Gelu Naum și mi-a dat poezia refăcută, mulțumindu-mi că i-am scutit de un drum” — Emofie, păreri de bine, un angajament indeplinit. Al doilea se ridică, trage a dînc și neros din Țigară și sco...

„Fratilor, i-am prins pe Gelu Naum și mi-a dat poezia refăcută, mulțumindu-mi că i-am scutit de un drum” — Emofie, păreri de bine, un angajament indeplinit. Al doilea se ridică, trage a dînc și neros din Țigară și sco...

„Fratilor, i-am prins pe Gelu Naum și mi-a dat poezia refăcută, mulțumindu-mi că i-am scutit de un drum” — Emofie, păreri de bine, un angajament indeplinit. Al doilea se ridică, trage a dînc și neros din Țigară și sco...

„Fratilor, i-am prins pe Gelu Naum și mi-a dat poezia refăcută, mulțumindu-mi că i-am scutit de un drum” — Emofie, păreri de bine, un angajament indeplinit. Al doilea se ridică, trage a dînc și neros din Țigară și sco...

„Fratilor, i-am prins pe Gelu Naum și mi-a dat poezia refăcută, mulțumindu-mi că i-am scutit de un drum” — Emofie, păreri de bine, un angajament indeplinit. Al doilea se ridică, trage a dînc și neros din Țigară și sco...

„Fratilor, i-am prins pe Gelu Naum și mi-a dat poezia refăcută, mulțumindu-mi că i-am scutit de un drum” — Emofie, păreri de bine, un angajament indeplinit. Al doilea se ridică, trage a dînc și neros din Țigară și sco...

„Fratilor, i-am prins pe Gelu Naum și mi-a dat poezia refăcută, mulțumindu-mi că i-am scutit de un drum” — Emofie, păreri de bine, un angajament indeplinit. Al doilea se ridică, trage a dînc și neros din Țigară și sco...

„Fratilor, i-am prins pe Gelu Naum și mi-a dat poezia refăcută, mulțumindu-mi că i-am scutit de un drum” — Emofie, păreri de bine, un angajament indeplinit. Al doilea se ridică, trage a dînc și neros din Țigară și sco...

„Fratilor, i-am prins pe Gelu Naum și mi-a dat poezia refăcută, mulțumindu-mi că i-am scutit de un drum” — Emofie, păreri de bine, un angajament indeplinit. Al doilea se ridică, trage a dînc și neros din Țigară și sco...

„Fratilor, i-am prins pe Gelu Naum și mi-a dat poezia refăcută, mulțumindu-mi că i-am scutit de un drum” — Emofie, păreri de bine, un angajament indeplinit. Al doilea se ridică, trage a dînc și neros din Țigară și sco...

„Fratilor, i-am prins pe Gelu Naum și mi-a dat poezia refăcută, mulțumindu-mi că i-am scutit de un drum” — Emofie, păreri de bine, un angajament indeplinit. Al doilea se ridică, trage a dînc și neros din Țigară și sco...

„Fratilor, i-am prins pe Gelu Naum și mi-a dat poezia refăcută, mulțumindu-mi că i-am scutit de un drum” — Emofie, păreri de bine, un angajament indeplinit. Al doilea se ridică, trage a dînc și neros din Țigară și sco...

„Fratilor, i-am prins pe Gelu Naum și mi-a dat poezia refăcută, mulțumindu-mi că i-am scutit de un drum” — Emofie, păreri de bine, un angajament indeplinit. Al doilea se ridică, trage a dînc și neros din Țigară și sco...

„Fratilor, i-am prins pe Gelu Naum și mi-a dat poezia refăcută, mulțumindu-mi că i-am scutit de un drum” — Emofie, păreri de bine, un angajament indeplinit. Al doilea se ridică, trage a dînc și neros din Țigară și sco...

„Fratilor, i-am prins pe Gelu Naum și mi-a dat poezia refăcută, mulțumindu-mi că i-am scutit de un drum” — Emofie, păreri de bine, un angajament indeplinit. Al doilea se ridică, trage a dînc și neros din Țigară și sco...

„Fratilor, i-am prins pe Gelu Naum și mi-a dat poezia refăcută, mulțumindu-mi că i-am scutit de un drum” — Emofie, păreri de bine, un angajament indeplinit. Al doilea se ridică, trage a dînc și neros din Țigară și sco...

„Fratilor, i-am prins pe Gelu Naum și mi-a dat poezia refăcută, mulțumindu-mi că i-am scutit de un drum” — Emofie, păreri de bine, un angajament indeplinit. Al doilea se ridică, trage a dînc și neros din Țigară și sco...

„Fratilor, i-am prins pe Gelu Naum și mi-a dat poezia refăcută, mulțumindu-mi că i-am scutit de un drum” — Emofie, păreri de bine, un angajament indeplinit. Al doilea se ridică, trage a dînc și neros din Țigară și sco...

„Fratilor, i-am prins pe Gelu Naum și mi-a dat poezia refăcută, mulțumindu-mi că i-am scutit de un drum” — Emofie, păreri de bine, un angajament indeplinit. Al doilea se ridică, trage a dînc și neros din Țigară și sco...

„Fratilor, i-am prins pe Gelu Naum și mi-a dat poezia refăcută, mulțumindu-mi că i-am scutit de un drum” — Emofie, păreri de bine, un angajament indeplinit. Al doilea se ridică, trage a dînc și neros din Țigară și sco...

„Fratilor, i-am prins pe Gelu Naum și mi-a dat poezia refăcută, mulțumindu-mi că i-am scutit de un drum” — Emofie, păreri de bine, un angajament indeplinit. Al doilea se ridică, trage a dînc și neros din Țigară și sco...

„Fratilor, i-am prins pe Gelu Naum și mi-a dat poezia refăcută, mulțumindu-mi că i-am scutit de un drum” — Emofie, păreri de bine, un angajament indeplinit. Al doilea se ridică, trage a dînc și neros din Țigară și sco...

„Fratilor, i-am prins pe Gelu Naum și mi-a dat poezia refăcută, mulțumindu-mi că i-am scutit de un drum” — Emofie, păreri de bine, un angajament indeplinit. Al doilea se ridică, trage a dînc și neros din Țigară și sco...

„Fratilor, i-am prins pe Gelu Naum și mi-a dat poezia refăcută, mulțumindu-mi că i-am scutit de un drum” — Emofie, păreri de bine, un angajament indeplinit. Al doilea se ridică, trage a dînc și neros din Țigară și sco...

„Fratilor, i-am prins pe Gelu Naum și mi-a dat poezia refăcută, mulțumindu-mi că i-am scutit de un drum” — Emofie, păreri de bine, un angajament indeplinit. Al doilea se ridică, trage a dînc și neros din Țigară și sco...

„Fratilor, i-am prins pe Gelu Naum și mi-a dat poezia refăcută, mulțumindu-mi că i-am scutit de un drum” — Emofie, păreri de bine, un angajament indeplinit. Al doilea se ridică, trage a dînc și neros din Țigară și sco...

„Fratilor, i-am prins pe Gelu Naum și mi-a dat poezia refăcută, mulțumindu-mi că i-am scutit de un drum” — Emofie, păreri de bine, un angajament indeplinit. Al doilea se ridică, trage a dînc și neros din Țigară și sco...

S.U.A.: Sadism, Ură, Asasinate!

Intimplări „loiale“ dintr-un „jurnal“ yankeu

Apărarea păcii — cauza noastră sfântă

Spre supremul areopag al păcii

Joi, 5 octombrie 195... Au trecut aproape 48 de ore și încă nu mi pot reveni...

Jurnalul din care extragem mai jos câteva file pe care le publicăm în aceste pagini...

Peste câteva zile s-ar putea să aflăm că poliștii din Batsburg...

Luni, 4 mai 195...

Atmosfera care domnea în țară e din ce în ce mai vitioasă...

Cazul profesorului Oppenheimer, unul din cei mai mari savanți ai țării...

Acum, un nou lot de cincisprezece profesori evrei din New-York...

Un prieten care a venit de la New-Orleans mi-a povestit...

Nu mai există zi în care să nu citești că un negru a fost „prins“...

Diversitatea rasială la proporții uriașe. Chiar după cifrele date de oficialități...

Tot în ziare, dar e drept cu mai puțin comentarii...

Este din ce în ce mai împedat de guvernarea noastră...

Dumitru Hâncu

Cum pe la ora prinzului, marți, am fost înștiințat de secretara...

De când am început să bat însă la ușile birourilor de plasare...

Ni se spune că venitul național s-ar ridica la circa 160 de miliarde de dolari...

În presa noastră poți să afli că la o recepție care a avut loc la New-York...

Mărcuri, 8 ianuarie 195... Unul din cele mai mari succese de librărie...

Dar, despre linșaj, ce părere ai? — a continuat procurorul improvizat...

Ajuns aci, interogatoriul meu a început să ia dintr-odată o întorsătură...

Când am ajuns înștiințat acasă îmi venea să urlu...

Luni, 15 noiembrie 195... Îmi dau seama că intimplările prin care am trecut...

Pînă nu de mult mi se păruse că-mi cumose țara pentru că o ploaie de stăruie...

De azi înainte nu voi mai avea încredere decât în jurnalul meu...

Luni, 15 noiembrie 195... Îmi dau seama că intimplările prin care am trecut...

Pînă nu de mult mi se păruse că-mi cumose țara pentru că o ploaie de stăruie...

De azi înainte nu voi mai avea încredere decât în jurnalul meu...

Luni, 15 noiembrie 195... Îmi dau seama că intimplările prin care am trecut...

Să presupunem, așadar, că pe eroul nostru îl cheamă Joe Smith...

Să ne închipuim că Joe Smith este pur și simplu unul din cei 160 de milioane...

De când am început să bat însă la ușile birourilor de plasare...

Ni se spune că venitul național s-ar ridica la circa 160 de miliarde de dolari...

În presa noastră poți să afli că la o recepție care a avut loc la New-York...

Mărcuri, 8 ianuarie 195... Unul din cele mai mari succese de librărie...

Dar, despre linșaj, ce părere ai? — a continuat procurorul improvizat...

Ajuns aci, interogatoriul meu a început să ia dintr-odată o întorsătură...

Când am ajuns înștiințat acasă îmi venea să urlu...

Luni, 15 noiembrie 195... Îmi dau seama că intimplările prin care am trecut...

Pînă nu de mult mi se păruse că-mi cumose țara pentru că o ploaie de stăruie...

De azi înainte nu voi mai avea încredere decât în jurnalul meu...

Luni, 15 noiembrie 195... Îmi dau seama că intimplările prin care am trecut...

Pînă nu de mult mi se păruse că-mi cumose țara pentru că o ploaie de stăruie...

De azi înainte nu voi mai avea încredere decât în jurnalul meu...

Luni, 15 noiembrie 195... Îmi dau seama că intimplările prin care am trecut...

Pînă nu de mult mi se păruse că-mi cumose țara pentru că o ploaie de stăruie...

Atmosfera care domnea în țară e din ce în ce mai vitioasă...

Cazul profesorului Oppenheimer, unul din cei mai mari savanți ai țării...

Acum, un nou lot de cincisprezece profesori evrei din New-York...

Un prieten care a venit de la New-Orleans mi-a povestit...

Nu mai există zi în care să nu citești că un negru a fost „prins“...

Diversitatea rasială la proporții uriașe. Chiar după cifrele date de oficialități...

Tot în ziare, dar e drept cu mai puțin comentarii...

Este din ce în ce mai împedat de guvernarea noastră...

Dumitru Hâncu

Gerisoare unei doamne de pe Rin

Doamnă Gerde, doamnă Gerde, Așteptați cîndva pe Rin, Unde soarele se pierde...

China și țările de democrație populară ar sta cu minile încrușcate la toate spumegările lor nebunești...

Așijdătorii la război urmează drumul lui Hitler. Poporul german însuși este chemat să-și spună cuvîntul...

Care este poziția guvernului francez, a parlamentului francez? Poziția guvernului francez nu concordă cu voința poporului francez...

Eu cred în voința și puterea popoarelor de a-și lua soarta în pînzurile lor mîini...

Impotriva renașterii militarismului german

Nici zece ani n-au trecut de cînd s-a isprăvit războiul și lumea se înfioară din nou de teamă...

Un spirit adinc inuman e gata să stîrnească din nou înarmarea Germaniei. Primejdia e mare...

Reînvierea wehrmachtului german de către forțele mondiale capitaliste...

Al. Philippide

Intemeietorii teatrului realist danez

Perioada de dezvoltare a teatrului danez este strîns legată de epoca iluministă...

Comediile lui inspirate din realitatea epocii sale sînt comedii de caracter...

În „Erasmus Montanus“, e combată scolastica medievală, pseudoștiința...

Lipsit de viziunea justă a perspectivei istorice, Holberg apare în unele lucrări...

Prețuirea unor oameni de artă și cultură

Pentru îndelungata lor activitate în domeniul științei, învățămîntului, literaturii și artei...

Redactor-șef: Zaharia Stancu Colagiul redacțional: Mihai Beniuc...

Redactor-șef: Zaharia Stancu Colagiul redacțional: Mihai Beniuc...